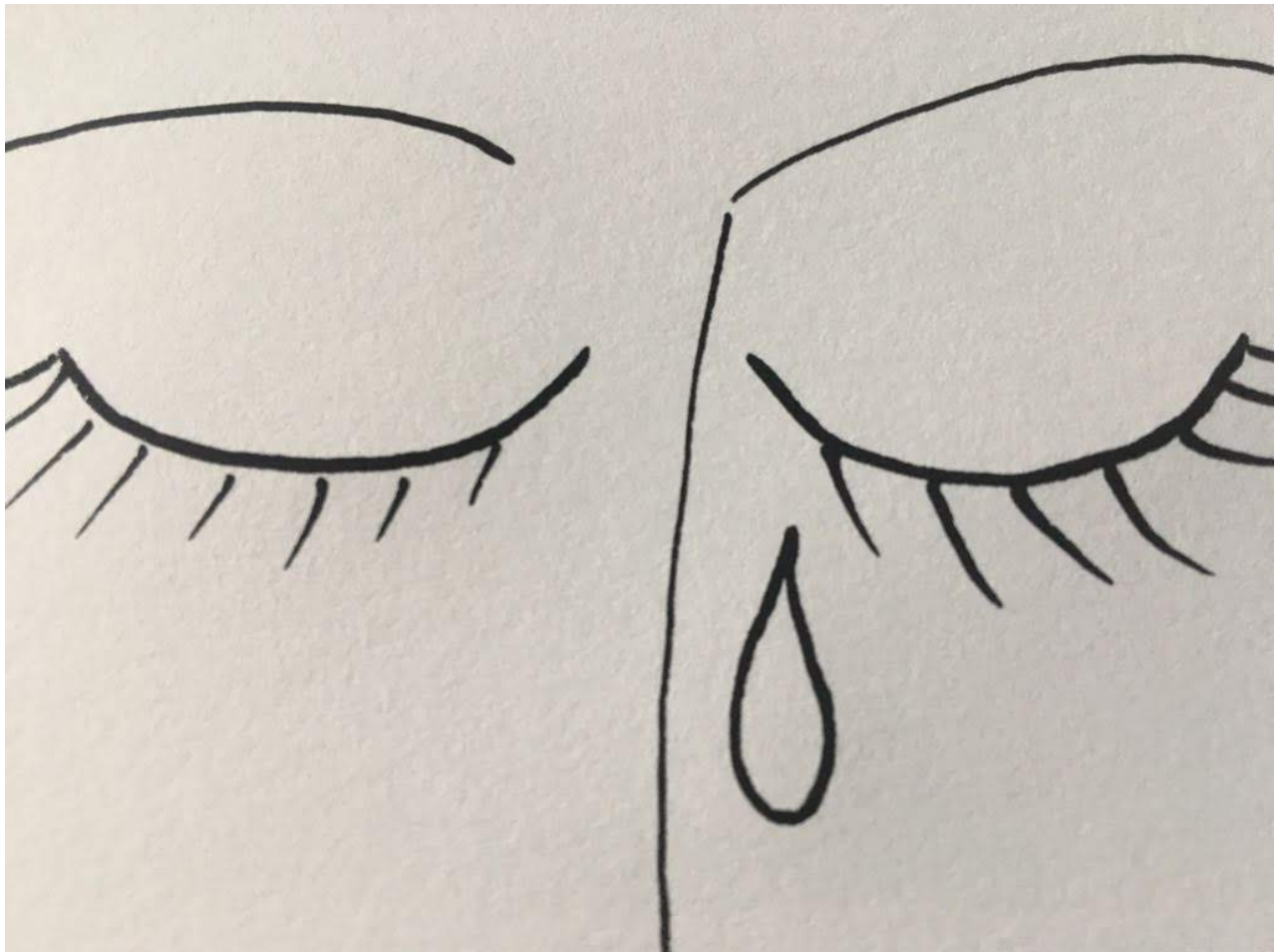

Brief aan mijn Lief – Door Violetta Verbruggen

Vrijdag 7 september 2018

Kwart voor 12 's middags, Hein blaast zijn laatste adem uit.

Ons menneke is niet meer....

Lieve Hein,

Mijn menneke, je bent er niet meer.

Deze gebeurtenis luidt een nieuwe periode in.

In mijn leven.

Jij die ik heb liefgehad, jij die mij heeft liefgehad, je bent er niet meer...

Ons leven, *mijn* leven zoals ik dat kende, is niet meer...

Wat moet ik nou?

Hoe moet ik nou?

De weekenden zijn niet hetzelfde meer...

De dagen van de week zijn anders...

Vaak weet ik niet eens meer welke dag dat het is, soms komt dit ook door het werk wat ik nu doe. Ik ben immers al een paar keer gewisseld van baan.

Maar ik wil je vertellen hoe het met mij gaat. Hoe ik alles nu beleef, zonder jou.

Er heeft een pandemie al ruim een jaar huisgehouden in Nederland én de hele wereld. Het is april 2021 als ik mijn brief aan jou begin te schrijven.

Het leven zoals het was, is inmiddels voor iedereen om me heen verandert. Dat is een rare, vreemde gewaarwording. Dus niet alleen voor een kersverse weduwe zoals ik is het

leven anders geworden, maar echt letterlijk voor de hele wereld.

Apart. Heel apart.

Het rouwproces deed zijn intrede dus om 11.45 uur op vrijdag 7 september 2018. Rouwen, wat is dat?

Hoe doe je dat?

Hoe kan iemand je helpen als je rouwt?

Ik wil hierop antwoorden krijgen. Ik wil uitvinden hoe het moet voor mij.

Want ik denk dat het iets is, wat voor iedereen anders zal zijn. Anders zal voelen. Natuurlijk blijft de gemene deler het verliezen van iemand die heel nabij stond. Maar ik denk oprecht dat de gevoelens voor iedereen totaal anders kunnen zijn of worden ervaren. Ik ga dus ook zeker niet zeggen hoe het moet, want dat weet ik zelf nog niet of amper, maar probeer wel uit te leggen wat het met mij heeft gedaan en nog steeds doet.

Het is wel een eenzaam proces, dat weet ik inmiddels wel.

Ook al rouwen we samen, de kinderen, jouw ouders, je broer en zijn gezin, maar het is voor iedereen toch anders.

Ik wil je graag vertellen hoe het met mij gaat. Nu. In 2022. Je bent er nu al ruim 3 jaar niet meer fysiek bij. God wat klinkt

dat lang. Soms voelt het ook zo, maar toch veel vaker ook weer niet.

Allereerst wil ik kwijt dat “het geen plaats of plekje moet krijgen”. Dat is wat ik de eerste maanden steeds te horen heb gekregen. Dat je het moet verwerken. (afval verwerk je!) Dat het een plekje moet krijgen. Maar ik heb wel jou, mijn levenspartner, de liefde van mijn leven, mijn maatje, de vader van mijn kinderen verloren. Dus dit gevoel gaat niet meer weg. Dit gevoel gaat niet ergens in een hoekje zitten of liggen. Ik *wil* ook niet dat dit gevoel weg gaat. En dat is wat ik er al wel van weet: het *gaat* nooit meer weg. Het *gaat* nooit meer over. Ook de scherpte van deze pijn is er gewoon. (Ik denk inmiddels wel dat ik zelf kan bepalen hoe sterk ik die scherpte wil voelen.) Ik had gehoopt, omdat mensen dit maar bleven zeggen, dat het daarom wel minder zou worden. Maar voor mij is dat (nog?) niet het geval. Of bepaal ik die scherpte misschien toch niet zelf? Want ik wil je op die manier wel kunnen blijven voelen. Op momenten dat ik dat wil, op momenten dat ik het ook niet wil. Maar wie bepaalt dat? Ben ik dat? Of gaat het toch vanzelf? Maakt ook niet uit toch? Het is er, het gaat ook niet weg. Het is goed zoals het is. Ik probeer er op mijn manier mee om te gaan.

Tot nu toe is het er in ieder geval nog elke dag. Er zijn tal van momenten waarbij je “voorbij” komt zal ik maar zeggen. Uiteraard alleen in mijn hoofd natuurlijk. Het zou raar zijn om te zeggen “oh kijk, daar loopt Hein! Daar aan de overkant!”.

Maar toch lijkt het er soms wel op. Bijvoorbeeld buiten op straat of bijvoorbeeld in de supermarkt, dan zie ik iemand aankomen met wat ik dan denk dezelfde bouw, dezelfde lengte, maar vooral hetzelfde kapsel en kleur haar. Of ik zie iemand met een hoedje in de verte. En dan stopt mijn hart 1 seconde met tikken. Natuurlijk weet ik maar al te goed, dat jij dat niet kunt zijn.

En dat doet pijn. Dan weet/besef ik: je bent er niet meer. Nooit meer. Nooit meer is lang hoor.

Maar ik adem toch verder en doe weer mijn ding.

In de eerste weken van de pandemie, heb ik zo vaak gedacht; wat fijn dat je er niet meer bent! Wat fijn dat je al gestorven bent.

Wat waren dat nu voor gedachtes? Hoe kun je nu blij zijn dat iemand al gestorven is?

Maar dat kwam natuurlijk voort uit alle beelden die ik elke dag opnieuw zag op televisie. Wat ik las in kranten. Mensen